

Vastustaja apellatsioonimenetluses: NE

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. veebruari 2004. aasta määruse (EÜ) nr 261/2004, millega kehtestatakse ühiseeskirjad reisijatele lennureisist mahajätmise korral ning lendude tühistamise või pikaajalise hilinemise eest antava hüvitise ja abi kohta ning tunnistatakse kehtetuks määrus (EMÜ) nr 295/91 ⁽¹⁾, artikli 5 lõiget 3 ja artiklit 7 tuleb tõlgendada nii, et tegutsev lennuettevõtja, kes väidab, et suure hilinemise põhjuseks oli erakorralised asjaolud, saab ainult siis tugineda määruse nr 261/2004 artikli 5 lõikes 3 sätestatud vastutusest vabastamise põhjusele, kui ta saab ka väita ja tõendada, et üksikreisija hilinemist ei oleks saanud ka asenduslennule ümberbroneerimisega vältida?
2. Kas esimeses küsimuses nõutud ümberbroneerimine peab vastama täpsematele aja- või kvaliteedikriteeriumidele, eelkõige määruse nr 261/2004 artikli 5 lõike 1 punkti c kolmandas alapunktis või artikli 8 lõike 1 punktides b ja c nimetatud kriteeriumidele?

⁽¹⁾ ELT L 46, lk 1; ELT eriväljaanne 07/08, lk 10.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Oberlandesgericht Düsseldorf (Saksamaa) 19. detsembril 2018 – Informatikgesellschaft für Software-Entwicklung (ISE) mbH versus Stadt Köln

(Kohtuasi C-796/18)

(2019/C 93/40)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Oberlandesgericht Düsseldorf

Põhikohtuasja pooled

Taotleja: Informatikgesellschaft für Software-Entwicklung (ISE) mbH

Vastustaja: Stadt Köln

Menetluses osales: Land Berlin

Eelotsuse küsimused

1. Kas avaliku sektori asutuse sõlmitud kirjaliku lepingu puhul, mis käsitleb tarkvara kasutusse andmist teisele avaliku sektori asutusele ja mis on seotud koostöölepinguga, on tegemist „riigihankelepinguga“ direktiivi 2014/24/EL ⁽¹⁾ artikli 2 lõike 1 punkti 5 tähenduses või – vähemalt esialgu, kui artikli 12 lõike 4 punktides a–c ei tulene teisiti – sama direktiivi kohaldamisalasse kuuluva lepinguga direktiivi artikli 12 lõike 4 tähenduses, kui avaliku sektori asutus, kes tarkvara kasutusele võtab, ei pea küll tarkvara eest tasuma ega hüvitama sellega seotud kulusid, kuid tarkvara kasutusse andmisega seotud koostööleping näeb ette, et iga koostööpartner – ja seega ka avaliku sektori asutus, kes tarkvara kasutusele võtab – võimaldab teistel koostööpartneritel tasuta kasutada tulemusi, mida ta saab võimaliku tulevase tarkvaraarenduse tagajärjel, millega ta siiski ei pea kohustuslikus korras tegelema?

juhul, kui vastus esimesele küsimusele on jaatav:

2. Kas vastavalt direktiivi 2014/24/EL artikli 12 lõike 4 punktile a peavad osalevate avaliku sektori hankijate koostöö esemeks olema kodanikele osutatavad avalikud teenused, mida tuleb osutada ühiselt, või on piisav, kui koostöö puudutab tegevusi, mille eesmärk on samuti ühiselt osutada teatud vormis avalikke teenuseid, kuid mida ei pea tingimata osutama ühiselt?

3. Kas direktiivi 2014/24/EL artikli 12 lõike 4 raames kehtib kirjutamata keeld, mille kohaselt ei või kedagi asetada soodsamasse olukorda, ja kui jah, siis milline on selle sisu?

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. veebruari 2014. aasta direktiiv 2014/24/EL riigihangete kohta ja direktiivi 2004/18/EÜ kehtetuks tunnistamise kohta (ELT 2014, L 94, lk 65).

Deza, a.s.-i 21. detsembril 2018 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (teine koda) 24. oktoobri 2018. aasta otsuse peale kohtuasjas T-400/17: Deza versus komisjon

(Kohtuasi C-813/18 P)

(2019/C 93/41)

Kohtumenetluse keel: tšehhi

Pooled

Apellant: Deza, a.s. (esindaja: advokaat P. Dejl)

Teised menetlusosalised: Euroopa Komisjon, Soome Vabariik, Rootsi Kuningriik, Euroopa Kemikaaliamet

Apellandi nõuded

- Tühistada Üldkohtu 24. oktoobri 2018. aasta kohtuotsus T-400/17;
- tühistada komisjoni 4. mai 2017. aasta määrus (EL) 2017/776 (¹), millega muudetakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2008. aasta määrust, osas milles see määrus puudutab aine antrakinoon klassifitseerimist ja märgistamist;
- mõista komisjonilt välja apellandi kohtukulud käesolevas Euroopa Kohtu menetluses ja varasemas Üldkohtu menetluses.

Väited ja peamised argumendid

Apellant esitab apellatsioonkaebuse põhjendamiseks neli väidet.

1. Üldkohus tõlgendas ja kohaldas ebaõigesti CLP määrust (²) ja eriti järgmisi aluspõhimõtteid: (i) hinnatav aine peab olema ELi turule viidud; (ii) põhjuslik seos aine ja kantserogeense toime vahel katseloomadel peab tuginema piisaval tõendusmaterjalil; (iii) piisav tõendusmaterjal peab olema saadud usaldusväärsete ja lubatavate teadusuuringute teel; ning (iv) aine klassifitseerimisel tuleb arvesse võtta uusi teaduslikke ja tehnilisi teadmisi ning tehnika ja teaduse arengut.
2. Üldkohus kontrollis antrakinooni klassifitseerimist ehk osa komisjoni määrusest viisil, mis ei ole kooskõlas liidu institutsioonide ja organite otsuste kohtuliku kontrolli nõuetega, ning moonutas fakte ja tõendeid.
3. Üldkohus tõlgendas ja kohaldas õiguskindluse põhimõtet ebaõigesti.